

Часътъ е къмъ шесть. Слънцето залива съ мека свѣтлина полето и кравитѣ, които спокойно пасатъ. Миръ царува на земята. Деньтъ скоро ще отмине и ще дойде сжщо тиха нощъ.

Азъ съмъ самъ въ кжщи. Славчето играе въ градината, майка му излѣзе нѣкжде. Де? — не каза.

Седя и си припомнямъ станалото преди половинъ часъ. Тя довършваше „Сияйна зора“ отъ Джекъ Лондонъ, азъ бѣхъ нахвърлилъ последнитѣ скици за декоритѣ на Чеховата „Чайка“ и чакахъ да дочете края. Приятно ми бѣ да гледамъ лицето ѝ. Мургаво, съ тънки черти, високо чело, то прави впечатление не само съ своята женствена хубость, но и съ своя изразъ на гордъ, уменъ и независимъ човѣкъ. Очитѣ ѝ сж кафяви, есенния цвѣтъ на джбови гори, гледатъ право и смѣло.

Като свърши, тя нервно попита. Напоследъкъ, особено следъ смъртта на баща ѝ, тя е болезнено нервна.

— Що си ме загледалъ така?

— Нищо, приятно ми е! Хайде да идемъ у Янкови. Ще послушае музика.

— О-о, да ти кажа ли, не ми се отива нийде.

— Хайде-де, хайде, току вижъ обхванало те пакъ лошо настроение. Да излѣзнемъ де да е.

— Не, не искамъ.

А въ това време нѣкакъвъ гостъ съ жена си дойде у баща ми, който живѣе въ сжщия дворъ. Следъ малко бѣлата пейка се премѣсти на сѣнка и подъ прозорцитѣ дето бѣхме съ Магда се завръзва шуменъ разговоръ.

И така се почва. Тя заприказва и каза, че не може да понася вече това. Не може да търпи вече това — всѣки празникъ, всѣки день, цѣло лѣто, да бжде принудена да стои вжтре, защото гости на старитѣ сж се разположили навънъ. Най-ценното за нея — свободата, независимостъта, градината ѝ е изгубена. И по нейна вина. Тя си спомня своя баща, който я е предупреждавалъ.

— Синко, единъ день, ти сама ще се каешъ дето ги покани да построятъ въ нашия дворъ!

Покойниятъ, чуждъ за мене, както моята майка за нея, застава сжщо предъ насъ, станалъ въ този мигъ отъ